

niet voor
watjes!

MYTYSCHOOL
GABRIËL
s-hertogenbosch

magazine

Winter 2018

Durven & Doen

EVY PRESENTEERT:

'IK BEN NIET ZIELIG'

+

Lucht voor leerkrachten
en leerlingen

&

Spannend:

overstap van zorg naar school

ONTMOETING

ZORGT VOOR EXTRA'S

"In het speciaal onderwijs kun je net dat stukje extra bieden." Zo nuchter vertelt onderwijsassistent Sarina in dit magazine over haar werk, waarin ze als duizendpoot elke dag van alles aanpakt dat op haar pad komt; onderwijs, zorg, de kerstwerkgroep trekken. Het is typerend voor mijn collega's vind ik. Steeds op zoek naar wat ze leerlingen kunnen bieden.

Dat past helemaal bij de doelen waar we als school aan werken: onderscheidend en eigentijds zijn, kansen zien en ondernemen en sterker door samenwerken. Allemaal voor ons belangrijkste doel: leerlingen toerusten om zelfbewust hun plek in de maatschappij in te nemen.

Als je dat wilt moet je steeds nieuwe initiatieven nemen.

Zo gemakkelijk als dat is gezegd, is het nog niet gedaan. Dat ondervonden leerkracht Marjo en Bauke van collega-instelling Cello, net als onze school onderdeel van Atlant. Vanuit het belang van leerling Lize zijn ze gaan samenwerken om een combinatie van zorg en onderwijs aan te bieden. Belemmerende regels hebben we even geparkeerd, we zijn gewoon begonnen en hebben later pas naar de praktische kant gekeken. Spannend, vond haar moeder, om van zorg ineens naar school te kijken, maar "ik zie dat mijn dochter geniet en stapjes maakt".

Ik ben trots op collega's die zulke bijzondere initiatieven nemen.

En dat ben ik ook op de leerlingen en ouders die dat met ons aandurven! Durf heeft bijvoorbeeld Evi, die op een reguliere school zit en ondersteuning krijgt van onze externe dienst. Als er nieuwe kinderen in de klas komen houdt ze een presentatie over zichzelf onder het mom 'ik ben niet zielig'. Of Marieke, die moedig bekijkt wat op haar pad komt, want ze is tenslotte geen watje.

Het onderstreept voor mij dat de extra's niet zitten in grootse en meeslepende projecten, maar in de ontmoeting. Door kleine samenwerking ontstaan hele mooie dingen.

Een fijne kerst met veel extra's gewenst!

Inge Oelen,
directeur-bestuurder mytyschool Gabriël

niet voor
watjes!

magazine

4

Als je vanuit
het kind denkt, kom je
vanzelf bij elkaars expertise uit

12

Marieke:
"Ik ben geen watje als
het om zelfvertrouwen gaat"

6

Spannend: Lize
stapte over van zorg
naar school

8

"In de klas
geef ik een
presentatie
over
wat ik heb"

14

"Genietmomentjes
maken het werk
bijzonder"

10

Lucht voor leerkrachten
en leerlingen;
'ik kijk wat er wél kan'

15

"Als Marieke iets
in haar hoofd heeft,
gaat ze er voor"

ALS JE VANUIT HET KIND DENKT,
KOM JE VANZELF BIJ
ELKAARS EXPERTISE UIT

Kunnen we een stapje verder gaan als we gebruik maken van elkaars expertise? Groep Oranje van orthopedagogisch kindercentrum de Elzengaard en leerroute 1 van mytyschool Gabriël vroegen het zich vorig jaar af. Ze zitten tenslotte al onder één dak en gaan samen naar vieringen als kerst en nieuwjaar. Dat bleek een goed idee. Door samen te werken hebben ze Lize precies geboden wat ze nodig heeft.

Bauke (links) en Marjo

School legt andere accenten

In een paar weken tijd liet Lize zien dat het goed ging. Ze kon omgaan met de nieuwe indrukken, nieuwe kinderen, nieuwe gewoontes. In de klas werd steeds een vaste volgorde gehanteerd. Marjo: “We starten met een liedje en eindigen met een slotliedje. Op de groep werd met een afbeelding aan Lize aangegeven dat het tijd was voor het wekelijkse schoolmoment. Ze begreep dat goed en ging zelf al op pad naar de deur. Bij het slotliedje wist ze dat het tijd was weer af te ronden. In de klas mag je soms wat verder gaan dan bij het kindercentrum. School legt accenten op andere gebieden. Dat beviel Lize wel.”

Samenwerkingsovereenkomst

Inhoudelijk was het helemaal mooi; Marjo en Bauke praten enthousiast over elkaars expertise, hoe ze elkaar aanvullen en ook net weer andere accenten leggen. Zo kun je per kind samen precies bekijken wat er nodig is en dat ook bieden. Als je van daaruit

Lize is 9 jaar en kwam al jaren vijf dagen in de week naar het kindercentrum. “Dat ging prima, maar we zagen ook dat ze geleidelijk aan toe was aan iets nieuws, aan meer uitdaging. We zijn daarom naar onderwijs gaan kijken, in overleg met haar ouders natuurlijk”, vertelt Bauke van Damme, persoonlijk begeleider op de Elzengaard. Eens per week ging ze samen met Lize een half uur naar school, bij leerkracht Marjo Thoonen. Marjo: “We zijn heel gedoeseerd gestart, eerst ging Bauke echt mee, later verdween ze in de klas steeds meer op de achtergrond en uiteindelijk kwam Lize alleen.”

denkt kom je vanzelf bij elkaar uit.

Organisatorisch had het nogal wat voeten in de aarde. Je bent ingeschreven bij zorg óf bij school. Zaken als verantwoordelijkheden en financiering moesten worden uitgezocht en op een rijtje gezet. Er is een samenwerkingsovereenkomst gemaakt, met algemene afspraken, maar ook specifieke informatie over Lize. Als er dan bijvoorbeeld een invaller voor de klas staat, weet die ook wie Lize is.

Dat was nodig, want Lize is na de zomervakantie helemaal overstapt naar school. Overstappen is overigens niet het doel op zich. Er zijn veel varianten mogelijk. Belangrijk is vooral dat een kind steviger in het leven staat, meer eigen regie kan hebben.

Vertrouwen bijzonder

Marjo en Bauke hebben beide bewust voor de doelgroep ernstig meervoudig beperkt (EMB) gekozen. Marjo: “De uitdaging ligt voor mij in de ontwikkeling

op de centimeter. Om samen met de ouders, mensen van de klas, therapeuten, de ontwikkeling van een kind te bevorderen. Mijn achtergrond is naast leerkracht ook logopedist en ik ben dus erg op communicatie gericht. Als je een goede ingang hebt kun je het verschil maken.”

Bauke: “Het is bijzonder dat je van ouders het vertrouwen krijgt een deel van de zorg over te nemen. Net als een band opbouwen met een kind dat moeilijker contact maakt. Dat geeft zo veel voldoening. We genieten samen van kleine dingen. Spelen met een simpele ballon met rijst geeft zoveel plezier, daar hoeft je niet voor naar een pretpark. Plezier is het allerbelangrijkste en daarmee ontwikkel je jezelf spelenderwijs.”

Orthopedagogisch kindercentrum de Elzengaard is onderdeel van Cello. Groep Oranje zit in het gebouw van Atlent, waar ook mytyschool Gabriël is gevestigd.

SPANNEND:

LIZE STAPTE OVER VAN ZORG

NAAR SCHOOL

“Onze dochter Lize (9 jaar) hoeft van ons helemaal niets; ze heeft al zoveel achter de rug. Wij vonden haar prima op haar plek op kindercentrum de Elzengaard”, vertelt haar moeder Willemijn van der Ven. “Maar vorig jaar kwam ik een keer op de groep en dacht ik: ‘wat gaat ze hard vooruit!’ Toen zijn we toch over school gaan denken. Spannend, maar vooruit!”

“Twee jaar geleden spraken we in de planbespreking over Lize al eens over onderwijs. Toen was niet het goede moment, de conditie van Lize liet het niet toe. Maar na verloop van tijd zagen we dat ze veel op-pikt, om aandacht ging vragen, bewust ging kiezen, zelf naar de kast ging om een spelletje te pakken. Allemaal stapjes waardoor je je afvraagt of ze ook in een klas kan meedraaien. De aansluiting met haar eigen groep werd ook wat minder.”

Film in de klas

Bauke, haar begeleider bij de Elzengaard, begon juist op dat moment ook weer over school. Willemijn: “Voor ons was overstappen best een groot ding, maar we zijn rustig aan gaan wennen. Lize vanaf mei in de klas, samen met Bauke. En wij thuis, met een film die is gemaakt van Lize op school. Zo konden we zelf zien hoe ze het had. Die film was geweldig! En ik dacht ook: ‘wat een geduld hebben jullie’. Zo knap hoe snel mensen een kind met een beperking

kunnen lezen.”

“Ik was opgelucht toen ik hoorde dat je ook op school ruimte krijgt om uit te rusten als dat nodig is. Dat de voeding wordt geregeld en dat ze meeveren met Lize.” Sinds de zomervakantie is Lize helemaal naar school overgestapt. Ze maakt nieuwe dingen mee, zoals zwemmen. “Dat gaat zo leuk. Eerst wennen met je voeten, spelen met een bal die de lucht in gaat en langzaam wat verder. Je beweegt je spieren anders en dat is een nieuwe ervaring.”

Goede overdracht

De overdracht van de Elzengaard naar school is prima verlopen. Andere zaken liepen minder soepel. Door de switch van zorg naar onderwijs kom je in overheidsregels terecht. “Er moest opnieuw bekeken worden hoe de verschillende disciplines die bij Lizes ontwikkeling betrokken zijn, het beste georganiseerd konden worden nu ze onder onderwijs valt. Wat heeft ze nodig en wie gaat

deze zorg leveren? In overleg met de revalidatiearts is deze zorg gewaarborgd gebleven.

Inmiddels krijgt Lize binnen het lesprogramma wekelijks fysiotherapie, logopedie en ergotherapie van medewerkers van revalidatiecentrum de Tolbrug op school. Dat gaat super, die samenwerking. Hetzelfde verhaal met vervoer; ze heeft altijd vervoer met begeleiding gehad vanuit haar PGB. Nu werd dat ineens niet meer betaald omdat het vervoer bij onderwijs onder de zorg van de gemeente valt. Ik heb me daar hard voor gemaakt. Lize heeft dat gewoon nodig.”

Lize is sociaal sterk

Lize komt intussen net langs rijden in haar rolstoel. Ze ziet er cool uit, met haar blauwe leren broek en donkere trui met glitters. Op haar wielbladen prijken grote stickers, versierd met haar naam en bloemen. Ze komt terug van ‘bimmen’, bewegen met

muziek, en buigt zich naar haar moeder voor een kus op haar voorhoofd. Ze lachen, spelen samen en maken een selfie.

Willemijn: “Op school zetten ze op andere dingen in. Je moet een balans zoeken in wat het beste is voor Lize. Ik merk dat ze ‘s avonds moe is, maar zie ook dat ze geniet en stapjes maakt. Ze gaat bewuster met haar omgeving om. Wij vinden communicatie nu het belangrijkste. Dat ze wat zelfredzamer wordt en enige regie voelt over haar leven. Daar wordt op school aan gewerkt. Ik ben heel tevreden over school, ook al vond ik het heel spannend. Maar mijn man zei: ‘laat los Willemijn, Lize regelt het zelf, ze is sociaal zo sterk’. En zo is het.”

“IN DE KLAS GEEF IK EEN PRESENTATIE OVER WAT IK HEB”

“Ik ben Evi, ik heb een botandoening en ik ben niet zielig. Het is gewoon zo.” Dat is ongeveer de strekking van de presentatie die Evi met enige regelmaat in de klas houdt. Ze zit op basisschool Kindcentrum Aventura in Uden. En krijgt begeleiding van een ambulant begeleider van mytylschool Gabriël.

“Gym is mijn favoriete vak”, vertelt Evi van 10 jaar lachend, terwijl ze voorbij rent in de gymzaal. Ze klautert, schommelt en huppelt en is voorlopig niet van plan te vertrekken. “Ze heeft best vaak pijn”, vertelt haar moeder Irene Laurensen. Maar ze kiest er liever voor om het nu leuk te hebben en dan ziet ze later wel hoe het uitpakt. Daar klaagt ze nauwelijks over.”

De presentatie houdt Evi als er nieuwe kinderen in de klas zijn. “Want ik vind het fijn dat ze weten wat ik heb en er niet gek over doen. Dan weten ze bijvoorbeeld waarom ik soms liever loop dan ren. Dat gaat goed. Mijn vriendinnen begrijpen me en andere kinderen pesten me niet. Dan durf je er wel over te praten.”

Evi bij grote overleg

Juf Ingrid is leerlingbegeleider op school en helpt Evi. Ze geeft bijvoorbeeld tips over de zithouding, hoe je je rug moet houden. En ze helpt met studievaardigheden. Soms is dat in de klas en soms praten Evi en Ingrid apart. Bijvoorbeeld om lessen voor te bereiden, of om het babbelspel te doen. Dan moet je over situaties praten of iets uitbeelden. Bijvoorbeeld: wat doe je als iemand achter een deur staat en je ineens laat schrikken? Best leuk om te doen. Als je tenminste niet zoals vandaag wordt afgeleid. Zit je net rustig in de gymzaal, komen er ineens kleuters voorbij lopen die iets moeten hebben...

Ambulant begeleider Dorien ondersteunt op haar beurt de school en de leerkrachten. Ze deelt haar kennis over onderwijs in combinatie met een beperking of chronische ziekte. Ze weet wat Evi nodig heeft om goed te functioneren op school.

Een paar keer per jaar wordt dat ook besproken in het grote overleg. Evi's ouders, juf Ingrid, klassenjuf Michelle en de ambulant begeleider stemmen hier samen de beste aanpak af. In februari is dit weer en dan zit Evi er voor het eerst zelf bij. “Dat gaat over mij, dus dat kan ik dan horen en ook zelf iets zeggen.”

Kinderkabinet

Dat moet lukken, want praten kan Evi als de beste. Daarom zit ze in het kinderkabinet. “Dan mag je meedenken over de school. We krijgen bijvoorbeeld een nieuwe school. Samen met anderen bepaal je een beetje mee hoe het wordt.”

In het kinderkabinet kom je niet zomaar. Evi: “Ik moest in een gesprek vertellen wat ik kon betekenen. Dat is goed gelukt. Ik houd van dingen doen en regelen. Maar regelen gaat niet ineens. Je kunt wel iets bedenken voor de school, maar dan moet je verder praten om het voor elkaar te krijgen. Gelukkig ben ik daar wel goed in.”

Dieneke van Heukelom is ambulant begeleider, SO expert mytyl heet het officieel, bij samenwerkingsverband 3006. Ze begeleidt 25 leerlingen op reguliere scholen, onder wie de 5-jarige Lucas, die op de Bolderik in Heeswijk-Dinther zit. Zijn moeder Anja Schellekens: "Fijn aan Dieneke is dat zij het positieve benadrukt, het glas is altijd half vol."

**AMBULANT BEGELEIDER
DIENEKE VAN HEUKELOM**

LUCHT VOOR LEERKRACHTEN EN LEERLINGEN;

'IK KIJK WAT ER WÉL KAN'

"Als ambulant begeleider begeleid je vooral intern begeleiders en leerkrachten van reguliere scholen", vertelt Dieneke. De school komt met een ondersteuningsvraag en wij proberen helder te krijgen wat er precies nodig is. Soms is dat een kortlopend project van 10 uur en soms komt er een arrangement uit voort, voor minstens een jaar ondersteuning.

Dat is bijvoorbeeld zo bij Lucas, want zoals hij zelf zegt 'ik praat niet zo goed he?'. Maandagochtend in de kring over het weekend vertellen is daarom een uitdaging. Zijn moeder geeft hem foto's mee om visueel te helpen herinneren aan het aardbeienijsje dat ze samen hebben gegeten, of het bezoek aan oma. Dan kan Lucas zich concentreren op de vraag en hoe hij gaat verwoorden wat hij wil vertellen.

Roze mytylbril

"Met dit soort kleine dingen kun je vaak veel winnen", vertelt Dieneke. Speelt vermoeidheid een leerling parten? Dan helpt het om een plek in de klas te hebben waar je het digibord goed kunt zien, zonder dat je je hoeft om te draaien. Vind je het lastig de les te volgen? Neem dan een plek waar je oogcontact met de leerkracht kunt maken en de mimiek kunt volgen. "Ik zit natuurlijk met mijn roze mytylbril op. Een leerkracht moet op 25 kinderen letten, ik maar op 1 of 2. Daardoor kun je heel precies kijken."

De tips kunnen soms praktisch van aard zijn, er gaat een grondig onderzoek aan vooraf. "Ik bestudeer het dossier over een leerling, observeer in de klas zowel de leerkracht als de leerling en neem vaak ook

een kijkje bij gym en buiten spelen." Tips gaan bijvoorbeeld over: rustmomenten inpassen tijdens de dag, schrijfonderwijs, zithouding en soms ook welken te gebruiken. Inzicht geven in mogelijkheden en beperkingen helpt ook. Net als bespreken dat niet ieder kind op groep 8 niveau hoeft uit te stromen, er zijn ook opties als leerweg kader. "Dat geeft vaak lucht, zowel bij de leerling als de leerkracht."

Hart, handen en hoofd

Dat Lucas extra ondersteuning nodig zou hebben op school wisten zijn ouders van tevoren. De Bolderik is daarom bewust uitgekozen. Anja: "We wilden meteen een goede start maken. De open avond van de Bolderik verlieten we met een warm gevoel. Mensen weten waar je het over hebt en er is veel mogelijk. De manier waarop de kleuterjuffen voor hun kleuters staan is top. En de aanpak van leren met je hart, handen en hoofd spreekt ook erg aan. Dat ervaringsgericht leren past bij goed bij Lucas." Dieneke beaamt dat. "Mooi op deze school is dat je veel ruimte krijgt om te ontdekken en uit te proberen. Je kunt iets op één manier doen, maar

Anja (links) en Dieneke

er zijn ook andere mogelijkheden. Daarnaast is de herkenbare aanpak fijn. Bij het opruimen wordt altijd hetzelfde liedje gezongen en met plaatjes wordt duidelijk gemaakt wat er op het programma staat. Dat soort structuur en duidelijkheid is voor veel leerlingen fijn."

Nadruk op wat goed gaat

Dieneke helpt bij wat lastig is, maar legt ook veel nadruk op wat goed gaat. Lucas is bijvoorbeeld motorisch heel vaardig. Hij klimt en klautert bij gym en doet alles op zes manieren. Tegelijkertijd is hij bedachtzaam, hij ziet wat hij moet doen om niet te vallen. "Klopt", zegt zijn moeder. "Hij doktert veel zelf uit en vraagt hulp als het nodig is. Ik kan er bij hem op vertrouwen dat het goedkomt." Leerlingen helpen om te zien wat ze allemaal wél kunnen is een belangrijk onderdeel van het werk, licht Dieneke toe. Het is fijn voor je zelfvertrouwen en het helpt je vaardigheden op meer manieren in te zetten. "Eigenaarschap hebben over wat je doet vind ik heel belangrijk, hoe jong je ook bent. Anders krijg je aangeleerde afhankelijkheid of hulpeloosheid en daar zit niemand op te wachten. Hoe je dat stimuleert bij een jong kind? Een meisje kwam naar me toe omdat ze haar schoenen niet aan kreeg. Dan zeg ik: 'lastig zeg, hoe kunnen we dat nou oplossen?' Vervolgens bedacht ze zelf om de rits open te doen."

Max Verstappenpet

Dieneke deelt haar inzichten met de school en de ouders van Lucas. Anja: "Ik vind het fijn een vinger aan de pols te houden en pik er zelf af en toe ook een tip uit. Bijvoorbeeld het advies om veel taal te gebruiken. Pas keken we samen naar een filmpje. Dat is zo'n moment dat ik denk 'o ja, hier kunnen we over kletsen.'" De gedachte om maandag foto's mee te nemen is ook zo gezamenlijk denkend ontstaan. En over maandag gesproken: dat is niet alleen de dag voor het kringgesprek, maar ook meeneemdag. Daar heeft Lucas dan weer geen enkele hulp bij nodig. Komende week wordt het vast weer de Max Verstappenpet, schat Anja in.

MARIEKE: "IK BEN GEEN WATJE

ALS HET OM

ZELFVERTROUWEN GAAT"

"Ik ben niet zo'n watje", vertelt Marieke. "Pas kreeg ik een bal in mijn gezicht en dan huil ik wel, maar een paar minuten later heb ik weer een grijns op mijn gezicht. En als ik een doel heb ga ik er echt voor. Hockey bijvoorbeeld." Onderwijsassistent Sarina helpt Marieke daar op school bij, "ze is mijn hulpjuf in de klas".

Sarina helpt

"Sarina geeft extra uitleg als ik iets niet snap en helpt bijvoorbeeld bij naar het toilet gaan. Ik kan goed met haar opschieten, maar ken haar nog niet zo lang, dus we moeten de band nog verder opbouwen. Hiervoor had ik 5 jaar dezelfde hulpjuf. Aan de ene kant vond ik het jammer om iemand anders te krijgen, aan de andere kant zie ik het als een nieuw begin. Als je gaat werken moet je soms ook mensen loslaten. Het is goed als je dat al een keer hebt gehad, dat je weet hoe dat gevoel is. Je kunt daar moeilijk over doen, maar het kan ook makkelijk. En dan is iemand anders ook weer goed."

Marieke is 12 jaar en zit in de eindgroep van het SO. Ze verwoordt precies hoe het zit. Ze is dan ook dol op praten en kan goed uitleggen, bijvoorbeeld als ze aan de beurt is in de klas. "Ik praat ook makkelijk met mensen die ik niet ken, want dan weten ze wat ik fijn vind en wat niet. Dat durf ik wel, want ik ben geen watje als het om zelfvertrouwen gaat."

Drie keer per week trainen

"Als ik een doel wil bereiken ga ik er ook echt voor. Bijvoorbeeld hockey, daar wil ik het liefst mijn werk van maken. Een topsporter met eigen rolstoel. Dat zit niet in onze familie, maar ik kwam er op door een vriend, die ook op hockey zit. Ik train drie keer in de week, in de gymzaal en op het Cruyff Court en we hebben als team een gezellige app-groep samen."

Genoeg te kletsen, want behalve van hockey houdt Marieke ook van school, en dan vooral rekenen, van mode, make up en eindeloos de achtbaan nemen in pretparken. "Dat kan best in een rolstoel. Anderen gillen vaak harder dan ik."

“GENIETMOMENTJES MAKEN HET WERK BIJZONDER”

Kleine instructiegroepjes begeleiden, leerlingen leren om vragen te stellen, meelesen, een stukje verzorging, surveilleren, contact met ouders, meedoen met praktische vakken als cultuur en techniek. Wat doe je eigenlijk niet als onderwijsassistent? “Juist die combinatie van onderwijs en zorg maakt het mooi”, vindt Sarina van Bladel, voor het tweede jaar onderwijsassistent in de eindgroep van het SO. “Je kunt daardoor net dat stukje extra bieden.” Daarnaast is Sarina ook nog assistent bij het bewegingsonderwijs. Ze doet mee met zwemles, zet de gymzaal samen met de leerkrachten klaar en helpt bij het organiseren van diverse activiteiten. Bijvoorbeeld toernooien en laatst in de Nationale Sportweek de fotowedstrijd. En dan hebben we het nog niet eens over het trekken van de kerstwerkgroep, organiseren van de eindmusical en haar inzet als toetsondersteuner. “Ik pak graag uitdagingen aan.”

Leerlingen hebben een doel

Sarina heeft de lerarenopleiding gedaan, het groenonderwijs. “Daarmee kan ik lessen geven op VMBO, MBO en praktijkonderwijs. Maar ik wil per se in het speciaal onderwijs werken, daar heb ik een specialisatie voor gedaan. Waarom? Leerlingen komen hier allemaal met plezier naar school. Natuurlijk hebben ze het niet altijd naar hun zin, maar ze weten wat ze willen en hebben een duidelijk doel voor ogen. Ze komen niet alleen omdat het moet. Het is fijn om als team een totaalpakketje van onderwijs en zorg te kunnen bieden, waardoor je leerlingen in een jaar heel erg ziet groeien. En mijn vriend heeft thuis een melkveebedrijf, daar help ik graag als ik tijd over heb. Dat is nu mijn ‘groen’.”

Helpen trots te zijn

Marieke zit voor het eerst in de eindgroep. Ze is een van de leerlingen met wie Sarina intensiever contact heeft. “Het is altijd spannend in de eindgroep. Je wordt ouder en moet zelfstandiger worden. En dan heb je ook nog heel wat nieuwe leerlingen in de klas. Dat is even wennen, maar het gaat prima,

Marieke is heel enthousiast en mondeling vaardig. Daarom werkt ze ook graag mee aan een interview in dit magazine.”

Het zien van die ontwikkelingen en het intensieve contact is precies wat Sarina drijft om dit werk te doen. “De genietmomentjes zijn zo bijzonder. Je ziet leerlingen opbloeien bij zwemles of trots zijn op iets wat ze bijvoorbeeld hebben gemaakt in de cultuur- en techniekles. Ze stralen als je een compliment geeft. Je probeert te doen wat er te doen is, helpt leerlingen te komen waar ze willen komen en daar trots op te zijn. Dat levert zo veel waardering op, van leerlingen en van collega’s. Echt genieten. Ik ben helemaal happy hier.”

“ALS MARIEKE IETS IN HAAR HOOFD HEEFT, GAAT ZE ER VOOR”

“Het is fijn dat er mensen zoals Sarina zijn. Anders wordt het knap lastig om naar het toilet te gaan, of je om te kleden voor zwem- en gymles”, vertelt Linda Duizer, moeder van Marieke.

“In het begin was een andere juf die helpt even onwennig, je moet je toch letterlijk en figuurlijk blootgeven. Gelukkig gaat het hartstikke goed en als er iets is laten ze het altijd weten. Marieke wilde zelf ook wel eens een andere juf proberen, na jaren dezelfde met wie ze het goed kon vinden. En als zij iets in haar hoofd heeft, gaat ze er ook echt voor.”

Spreekbeurt en huiswerk

“Ze zit nu in de eindgroep en had bijvoorbeeld gehoord dat je dan een spreekbeurt moet houden. En wat er gebeurde, gebeurde er, zij wilde per se als eerste. ‘Mamma, ik wil het hier en hier over doen en zullen we nu informatie gaan zoeken?’ Dan is het daarna ook klaar voor haar en hikt ze er niet meer tegenaan. Hetzelfde geldt voor huiswerk maken. De juf heeft gezegd dat je moet leren, dus dan wil ze ook elke dag oefenen.”

Racerunnen

Bij de vaste onderdelen in de week hoort ook racerunnen, op zaterdagochtend op de atletiekvereniging. Dat is een soort van (hard)lopen, op een fiets met één wiel voor en twee wielen achter. “Ik zie dat ze er plezier in heeft. Je traint je beenspieren en het is leuk om te doen. Hoewel, ik heb het zelf wel eens geprobeerd en dat valt nog tegen.”

niet voor watjes!

AUTH
EN
TIEK

AMB
ITI
EUS

EIGEN
-
WIJS

MYTYLSCHOOL
GABRIËL
's-hertogenbosch

